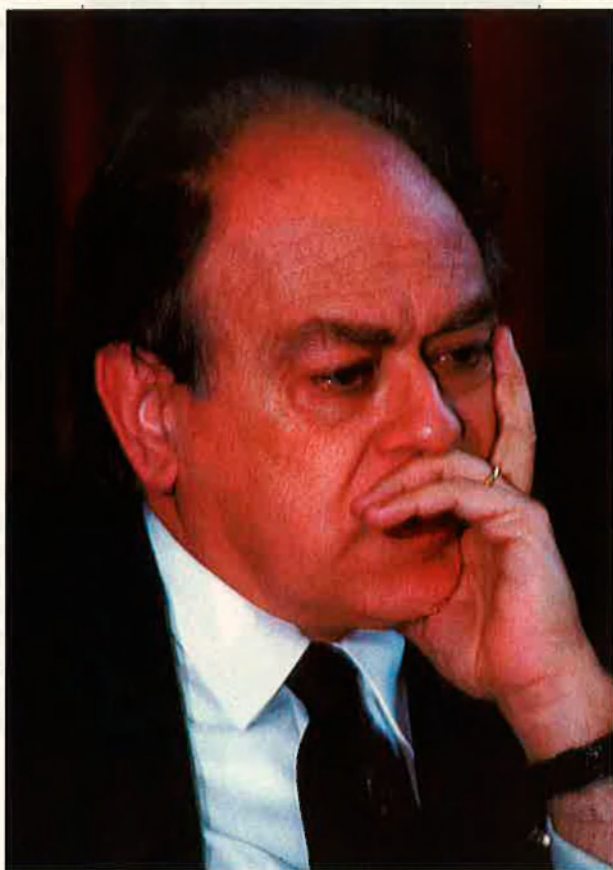

Possible canvi d'actitud de la Generalitat de Catalunya

Pujol repensa el COC

El Comitè Olímpic de Catalunya no va ser un dels participants de Barcelona, però podria ser-ho d'Atlanta. El president del COC, Miró i Ardèvol, ha reclamat el suport actiu de la Generalitat. Per ara no hi ha hagut resposta, però el president Pujol s'ho està pensant.

Les setmanes anteriors al començament dels Jocs tot anava, des de la perspectiva dels nacionalistes, sobre rodes. La campanya de les banderes als balcons resultava un èxit i la senyera guanyava per golejada; l'entusiasme catalanista al llarg del recorregut de la torxa olímpica pel Principat era qualificat pel president Pujol d'"autèntic esclat de patriotisme"; l'eslògan *Freedom for Catalonia* es reproduïa espontàniament per tot el país i cridava poderosament l'atenció de la premsa internacional; el protagonisme del govern central en l'organització dels Jocs restava diluït als ulls de l'opinió pública; a les pàgines dels diaris i setmanaris més influents del món apareixia una inserció publicitària de la Generalitat donant a conèixer Barcelona com a capital de Catalunya. La *batalla de la identitat* que es lliurava al voltant dels Jocs semblava definitivament guanyada pel nacionalisme català. Però el dia 25 de juliol, amb la inauguració dels Jocs, la truita es capgirà: el públic de l'estadi rebia enmig del deliri l'equip olímpic espanyol encapçalat pel príncep Felip. La pluja posterior de medalles només va servir per a fer créixer l'entusiasme i l'adhesió al voltant de l'equip espanyol. El procés va tenir el seu punt d'inflexió màxima al Camp Nou el dia de la final de futbol. La gran mancança quedava al descobert: sense comitè olímpic propi, Catalunya havia quedat pràcticament esborrada dels Jocs.

Jordi Pujol reconsidera la seva actitud davant el COC.

RAFA GIL

Però potser la reacció més sorprenent fou la del PSC que a través de tres dels seus principals dirigents –Raimon Obiols, Lluís Armet i Jaume Sobrequès– es mostrava obert a considerar la qüestió alhora que reclamava una "solució federal" del problema. En una conversa mantinguda amb EL TEMPS, Jaume Sobrequès resumia la posició del PSC en tres eixos. En primer lloc, els socialistes aposten per la potenciació de l'esport català a tots nivells amb la finalitat de fer-lo més competitiu. En segon lloc, creuen necessari un procés de federalització del Comitè Olímpic Espanyol; aquesta proposta federalitzant hauria d'afectar l'organització interna del Comitè Olímpic Espanyol de forma que les autonomies hi tinguessin una representació directa, però en tot cas la representació internacional estaria reservada en exclusiva al COE. Una variant d'aquesta mateixa proposta és la llançada per l'alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, demanant que el COE traslladi la seu a Barcelona. Els socialistes consideren molt més viable seguir la via federalitzant dins el COE que no

pas tirar endavant el procés de reconeixement del COC. Sobrequès matisa, tanmateix, que això no vol pas dir que el PSC estigui contra el fet que Catalunya tingui comitè olímpic propi. Finalment, els socialistes creuen imprescindible que es "despolititzi" el debat sobre el COC i que recaigui exclusivament en el món de l'esport. En aquest sentit, indiquen que "un dels principals inconvenients per al reconeixement del COC és que el seu president és un polític i no un home de l'esport". Darrere aquesta posició no és difícil d'endevinar que, pels socialistes, la figura de Miró i Ardèvol és especialment difícil

un comitè olímpic propi en un futur i convidava a reflexionar-hi. Les reaccions foren immediates, i en alguns casos sorprenents. Interpel·lat sobre les declaracions de Pujol, Felipe González es limitava a contestar enigmàticament: "Pel que sembla, els Jocs han sortit massa bé". El president del CIO, Joan Antoni Samaranch es mostrava clarament contrari a un hipotètic reconeixement del COC perquè, segons ell, tant l'esport català com l'espanyol en sortirien perjudicats. Carles Ferrer Salat, president del Comitè Olímpic Espanyol (COE) demanava que el tema es despolititzés i que es deixés en mans del món de l'esport.

ES RELLANÇA EL DEBAT

Pocs dies després de l'acabament dels Jocs el president Pujol va fer unes declaracions en què es mostrava inclinat a considerar la possibilitat que Catalunya tingués

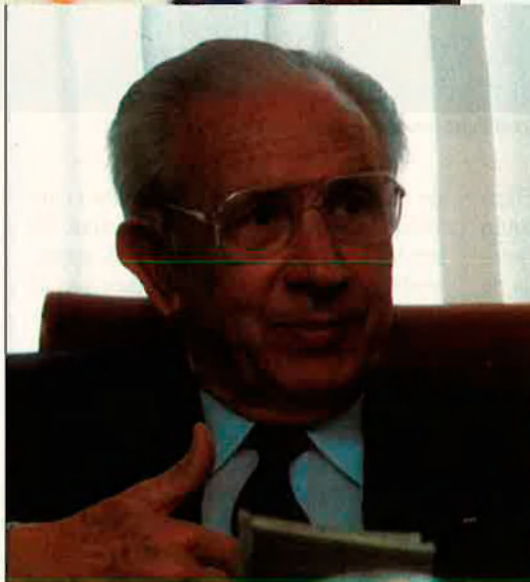
de pair per la seva condició d'ex-conseller del govern de Pujol.

En declaracions a aquest setmanari, Miró s'ha mostrat esperançat pel fet que, per primer cop, el PSC es mostri obert al diàleg sobre el futur del Comitè Olímpic de Catalunya. Sobre les "solucions federals" propugnades pels socialistes, Miró opina que "federalitzar significa harmonitzar de forma no traumàtica", i que en aquest cas "trobar una solució federal vol dir que el COC pugui participar en competicions internacionals al mateix nivell que el COE, i que això es produeixi sense trencaments o ruptures dramàtiques ni amb el COE ni amb les federacions espanyoles". Miró rebutja tota altra interpretació del terme *federalitzar* que pretengui "convertir el COC en una qüestió interna espanyola de manera que, per exemple, hi hagués uns organismes anomenats comitè olímpic català, extremeny, asturià, etc., que formarien part del COE, i que aquest tindria la representació única a nivell internacional".

L'ACTITUD DE PUJOL

Però si hi ha un factor clau dins el món polític a l'hora de plantejar quin pot ser el futur del COC, sens dubte que se situa en la presidència de la Generalitat. Després de les declaracions de l'endemà dels Jocs, Jordi Pujol no ha tornat a parlar-ne públicament, però segur que no li han passat desapercibudes les peticions públiques de suport que li ha adreçat Miró i Ardèvol. Atès el clima polític actual, no és difícil que Pujol decideixi de jugar la carta del COC. Si ho fes, toparia amb l'oposició del govern de Madrid, del COE i fins i tot de Samaranch, malgrat el paper neutral que aquest està obligat a representar. Però aquests són obstacles que, si bé difícils, no són pas impossibles de salvar a còpia d'habilitat negociadora, d'una intensa activitat diplomàtica i d'una adequada mobilització de la societat civil, majoritàriament nacionalista.

En medis de l'esport català organitzat, es considera que el suport actiu –polític i econòmic– de la Generalitat provocaria de forma gairebé immediata dos processos simultanis: l'un, l'ingrés al COC de moltes federacions catalanes que fins ara n'han restat al marge; l'altre, impulsaria les gestions que diverses federacions han començat o tenen previst de començar amb l'objectiu de ser reconegudes per les fede-

Ferrer Salat, Vilaseca i Samaranch.

racions internacionals respectives. Les mateixes fonts consideren provat que els esportistes catalans han donat diverses mostres de la seva adhesió a la idea d'un Comitè Olímpic de Catalunya. En diversos moments, han donat el seu suport públic al COC esportistes de primera línia com els jugadors de bàsquet **Ignasi Solozàbal**, **Jordi Villacampa** o **Ferran Martínez**; el capità del Barça d'handbol, **Eugeni Serrano**, el corredor **Pere Casacuberta**; el campió del món de trial, **Jordi Tarrés**; l'alpinista **Oscar Cadiach**; el motociclista **Alex Crivillé**; el futbolista **Miquel Soler**; el corredor de fons **Domingo Catalán**; el jugador d'hoquei sobre patins **Josep Enric Torner**; el tennista **Sergi Bruguera**, i altres. A aquest suport dels esportistes a nivell individual s'afegeix el de la Unió de Federacions Esportives Catalanes (UFEC), organisme que aplega totes les federacions del Principat i que de forma unànime va expressar el seu suport al COC en una assemblea realitzada el gener del 1989.

Les fonts esmentades comenten col·loquialment que una gran part de l'esport català organitzat "està esperant el senyal de la Generalitat per posar-se en marxa".

EL PES POLÍTIC

La importància que el món de l'esport dona a l'actitud que prengui la Generalitat confirma que, si bé el COC és una qüestió essencialment esportiva, la classe política també hi té una paraula a dir. Albert Bertrana, fundador de l'autodissolta Associació per la Delegació Olímpica de Catalunya (ADOC), considera un fet que les federacions esportives catalanes no es mouran de forma efectiva per obtenir el reconeixement internacional si no saben que compten amb el suport explícit del partit al govern. Un exemple n'és, segons ell, que el COC, el van fundar tres federacions el 29 de maig del 1989, quan feia quatre dies que el Parlament havia aprovat una moció en favor del Comitè Olímpic de Catalunya. "Sense aquell acord del Parlament el naixement del COC potser no s'hauria arribat a produir". Bertrana, testimoni privilegiat dels avatars que ha suportat la causa del COC des del 1987, any de la fundació de l'ADOC, fins al 1991, quan va ingressar a ERC al davant d'un bon grup d'ex-socis de l'ADOC, és contundent a l'hora d'expressar la importància de la in-

ARXIU

tervenció política en el procés de reconeixement del COC: "Si la Generalitat ens hagués donat suport quan calia, Catalunya hauria participat en els Jocs amb comitè olímpic propi", diu.

De fet, fins a final del 1988, l'ADOC va comptar amb *via directa* tant a la Generalitat de Catalunya com a Convergència Democràtica. Es tracta d'Emili Civis, membre de la sectorial d'Esports de CDC, que a més treballava a la Direcció General de l'Esport, sota les ordres de Josep Lluís Vilaseca. Aquest contacte, segons explica Bertrana, no va servir de res. Ni Vilaseca ni Joaquim Ferrer —conseller de cultura del moment— van concedir cap subvenció a l'ADOC, "malgrat les reiterades promeses que vam rebre en diverses reunions, sobretot de part de Quim Ferrer".

L'ADOC també es va reunir amb una àmplia representació de la sectorial d'Esports de CDC, que presidia l'esposa del president Pujol, Marta Ferrusola. "Es van mostrar molt interessats per la feina que realitzàvem —recorda Bertrana— i la senyora Ferrusola va convidar tots els membres de la sectorial a fer-se socis de l'ADOC. Que jo recordi, no se n'hi va fer cap". A la vista dels resultats, l'ADOC decidia una línia de bel·ligerància pública contra el govern i Emili Civis es veia obligat a abandonar el seu lloc a la junta directiva.

Al mes de febrer de 1989 l'ADOC obre una subscripció pública perquè persones privades, associacions i empreses facin aportacions de 500.000 pessetes. Bertrana ho recorda així: "Van anar a demanar diners a totes les persones que habitualment col·laboren econòmicament en activitats nacionalistes. Molts ens deien que, si Jordi Pujol no els ho aconsellava, ells no hi posarien diners. Els prohoms convergents no van fer aportacions ni públicament ni sota mà".

El divorci entre el nacionalisme moderat i la causa del COC es torna a posar en relleu amb motiu de la Gala-Concert pel COC que se celebra al Palau de la Música amb la col·laboració de destacats artistes catalans. Aquell dia només va ser present al Palau un diputat de CiU. La llotja reservada a la Generalitat va quedar buida.

ABANS NO, DESPRÉS SÍ

Sigui com sigui, ara els Jocs de Barcelona ja han passat, i amb ells també s'han esvaït les especialíssimes circumstàncies polítiques que Catalunya ha viscut durant els últims dos o tres anys. El

Maragall ha demanat que el COE traslladi la seu a Barcelona. D UMBERT

consens, els pactes i els silencis olímpics donen pas a un nou escenari, un escenari en què la presència d'un actor que es diu COC sembla més possible i menys traumàtica que mai. Ho deia Josep Lluís Vilaseca mateix en un article publicat a la revista d'opinió nacionalista *Quinze* abans dels Jocs: "El COC serà possible en un futur, després dels Jocs, quan l'autonomia catalana s'hagi consolidat amb uns paràmetres més polítics... L'èxit d'organització dels Jocs de Barcelona i l'actitud de la nostra societat en aquest esdeveniment poden ser decisius per a influenciar el CIO i les federacions internacionals vers la nostra reivindicació nacional".

El president del COC ha recordat que ara, per molts, ha arribat l'hora de complir els seus compromisos anteriors. El curs polític 92-93 es presenta mogut.

Eduard Voltas

Miró: "El reconeixement no és possible sense el suport de la Generalitat"

És possible el reconeixement del COC sense el suport de la Generalitat de Catalunya?

—No. És possible fer camí, com hem fet, però no pas arribar fins a l'objectiu final. No hi ha cap comitè olímpic al món que no tingui el govern del seu país al seu costat.

—¿Com s'hauria de concretar aquest suport?

—Treballant conjuntament en aquells terrenys que ens són comuns. Per exemple, les relacions amb altres governs, o amb els membres del Comitè Olímpic Internacional, terreny aquest últim en què, directament o indirectament, el paper de la Generalitat podria ser importantíssim. I també, evidentment, caldria un treball conjunt en l'àmbit de les federacions. El fet que la Generalitat estigui clarament i obertament en favor del COC significa un estímul importantíssim perquè les federacions treballin de forma activa pel seu reconeixement internacional.

—¿Aquesta col·laboració que demana també s'hauria de concretar a nivell econòmic?

—Com és lògic, també hi hauria d'haver una assignació pressupostària oficial per al COC i per a les federacions que en formen part. Com a tots els països del món.

—També des del partit socialista s'ha indicat que el fet que el president del COC sigui un polític és perjudicial per al seu reconeixement. ¿Què hi té a dir?

—Hi estaria d'acord, si jo fos un polític,

Miró i Ardèvol: "No sóc un polític, sóc un ex-polític". D UMBERT

però jo sóc un ex-polític. Fa més de dos anys que vaig abandonar la política i només m'he dedicat a la meua activitat professional i a la meua tasca com a president del COC. Vaig ser un polític professional actiu del 1979 al 1989, deu anys de la meua vida, i en aquest sentit la meua vida política no representa ni la meitat de la del senyor Samaranch, per exemple. Samaranch va ser polític durant molts anys i després va deixar de ser-ho. No crec que per aquesta circumstància es pugui dir que hi ha un polític al capdavant del CIO. Modestament, no faig altra cosa que seguir els mateixos passos que Samaranch, però evidentment des de perspectives i sensibilitats polítiques diferents.

E. V.